

РЕШЕНИЕ

№ 2228

гр. София, 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12378** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК. Образувано е по искова молба, подадена от К. Д. Д. срещу Прокуратурата на РБългария с искане да му бъде присъдено обезщетение за нанесени неимуществени вреди в размер на 20 000лв., причинени в периода 15.05.2014г.- 21.12.2015г., от отменен като незаконосъобразен административен акт – заповед № 1115 от 15.05.2014г. на административен ръководител -градски прокурор при СГП, с която му е наложено наказание „обръщане на внимание“ след препоръки от Инспектората на ВСС. Заповедта е отменена с влязло в сила на 21.12.2015г. съдебно решение по адм. дело № 7234/14г., 29 с-в на АССГ. Искът е съединен с претенция за законната лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на исковата молба – 21.12.2020г. до окончателното изплащане. Неимуществените вреди се изразяват в морални вреди от неудовлетворение от недооценяването на полагания от ищеца високо квалифициран труд при висока средна натовареност, изгубено доверие в административното ръководство на СГП, усещане за липса на реализация като добър магистрат, ниска самооценка, резервирано отношение на колегите, която е довела ищеца до промяна в социалния живот, затваряне в себе си, ограничаване на контактите с колеги. Претендира разноски. В съз изменя петитума на исковата молба като претендира вреди не само от заповед № 1115/15.05.2014г., но и от двете дисциплинарни производства, образувани със заповед № 2976 от 07.11.2014г. на административния ръководител на СГП и със заповед № 4763 от 23.10.2014г. на главния прокурор. Подробни съображения развива в писмени

бележки по съществуващото на спора.

Ответникът – Прокуратурата на РБългария, редовно призован, в отговора на исковата молба сочи, че съгласно т.15 от ТР №3/2005г. на ВКС по т.гр.д. № 3/2004г. не е задължително участието на прокурор по делата по ЗОДОВ като контролираща страна, ако Прокуратурата на Република България е конституирана като единствен ответник. Оспорва иска по основание и размер. Прави се възражение за изтекла погасителна давност, тъй като исковата молба е подадена след повече от 5 год. от влизане в сила на решението на съда, с което заповед № 1115 от 15.05.2014г. е отменена, което е станало след изтичане на срока за обжалване на решението по адм. дело № 7234/14г. на АССГ, а не след окончателните съдебни актове, с които касационната жалба на СГП е оставена без разглеждане. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения развива в писмено становище по съществуващото на спора.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на исковата молба и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заповед № 1115 от 15.05.2014г. на административния ръководител на СГП на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „обръщане на внимание“ за допускане на нарушения по организацията на работа движението по пр. пр. № 8203/2011г. по описа на СГП. Заповедта е оспорена пред АССГ с жалба от 21.07.2014г. С решение № 2566 от 14.04.2015г. по адм. дело № 7234/2014г. на АССГ, 29 с-в, посочената заповед е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на 21.12.2015г., както изрично е отбелязано от постановилия го съдия. Исковата молба е подадена 21.12.2020г.

По делото е приложена справка от съдебния администратор на СГП за натовареността на ищеца в периода 01.01.2014г. – 15.10.2014г., от която е видно, че при средна натовареност на прокурорите в СГП от 680,65бр. преписки и дела, натовареността на ищеца е била общо 757 бр. Приложена е и справка от съдебния администратор на СГП за натовареността на ищеца в периода 01.01.2011г. – 30.09.2013г., от която е видно, че: за 2011г. - при средна натовареност на прокурорите в СГП от 746,4бр. преписки и дела, натовареността на ищеца е била общо 1135 бр.; за 2012г. – съответно 752,2 бр. срещу 1041 бр., и за първото деветмесечие на 2013г. – 652,7бр. срещу 845 бр. Видно от удостоверение на л. 43 заповед № 1115 от 15.05.2014г. на административния ръководител на СГП е част от основанията, поради което на ищеца не са изплатени средства за допълнително трудово възнаграждение в размер на 828,32лв. за календарната 2014г. В тази връзка са приложени правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, заповеди за изплащане на ДТВ за месец ноември 2014г., Освен това в посочения от ищеца период на обезвреда - 15.05.2014г.- 21.12.2015г., срещу него са водени още две дисциплинарни производства. Едното, образувано от ВСС въз основа на заповед № 2976 от 07.11.2014г. на адм. ръководител на СГП и завършило с решение по т.2 от Протокол № 5 от 28.01.2016г. на ВСС, което е отменено от съда, и другото, образувано със заповед № 4763 от 23.10.2014г. на главния прокурор, завършило с прекратяване и архивиране на преписката.

По делото е изслушан свидетел Р. Г. С., с която ищецът живее на семейни начала. От обясненията ѝ става ясно, че познава ищеца повече от 20 години и повече от 15 години живеят заедно, включително и в периода от 15.05.2014 г. до 21.12.2015 г. В

този период, той се променил като човек, бил по-подтиснат, ограничили социалните контакти. Не се срещали с негови колеги. Нервната му система се изострила. Имал нарушения в съня, които свидетелят свързва с промяната в работата, за която научил през пролетта на 2014 г. От колегите му свидетелят познава г-н М., с който излизали на кафе, и който работи в СГП. В този период не се виждали с г-н М..

По делото е прието заключение на съдебно-психологическа експертиза, според което ищецът е имал негативни емоционални преживявания, свързани с водените срещу него дисциплинарни производства. Вещото лице основава извода си на данните от интервюто с ищеца, според които в процесния период е имал нарушения на съня, будене, изпотяване, невродермит на ръката от китката нагоре, засягане от промененото отношение на колегите към него. Всичко това е създавало тревожност и напрежение у ищеца. Когато личността продължително време е изложена на преживяване от негативен характер, това рефлектира психически и физически. Продължително време е период от повече от половин или една година. Трудовата дейност е важен фактор за личностна самооценка и удовлетвореност. Тя е част от престижните потребности на индивида, които създават самоуважение, уважени от страна на другите, признание, постигане на успех и високи оценки, развитие в работата. Тревожността е ситуативна – породена от конкретна ситуация, която обективно предизвиква безпокойство и е нормално състояние, и личностна – постоянна склонност към преживяване на тревога в различни ситуации, дори и когато обективно не предполагат това. Ищецът има умерена степен на ситуативна тревожност и умерена – на лична тревожност. У него липсва депресивна симптоматика. С времето интензитетът на преживените от ищеца негативни емоции е намалал, но все още персистират прояви от преживяното.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от лице, което има правен интерес от водене на настоящото производство и по смисъла на чл. 204, ал. 1 от АПК, а ответникът е пасивно легитимирана страна по претенцията. Разгледан по същество, искът е частично основателен по следните съображения:

За да възникне правото на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и да бъде ангажирана отговорността на ответника е необходимо ищецът да докаже кумулативното осъществяване на следните елементи на фактическия състав: настъпила вреда в правната сфера на ищеца, която включва реално причинени щети и пропуснати ползи, незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, вредата трябва да е настъпила в резултат на незаконосъобразния акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, незаконосъобразното действие и бездействие и настъпилата вреда. Действително, в процесния случай от приетите по делото писмени доказателства се установява, че заповед № 1115 от 15.05.2014г. на административния ръководител на СГП е отменена като незаконосъобразна. Следователно налична е първата предпоставка: незаконосъобразен административен акт, който е отменен с влязло в сила съдебно решение.

При това положение съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор на този въпрос – представляват ли тези вреди пряка последица от издаване на незаконосъобразните административни актове.

Претендира се обезщетение за нанесени неимуществени вреди в размер на 20 000лв., причинени на ищеца в периода 15.05.2014г.- 21.12.2015г., т.е. от момента на издаване на заповедта до отмяната ѝ с влязъл в сила съдебен акт. В отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за изтекла давност, тъй като давността за исковете по ЗОДОВ, с оглед липсата на специална уредба е пет години, съгласно 110 от Закона за задълженията и договорите и съгласно чл. 114, ал.3 във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ започва да тече от откриването на дееца. В разглеждания казус, деецът е открит на 21.12.2015 г., когато е влязло в сила съдебното решение, с което заповедта е отменена, както и посочено в печат на самото решение. От тази дата тече началният момент на петгодишната погасителна давност за предявяване на иска за заплащане на обезщетението за вреди (т. 4, пр. 2 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК). Давността изтича на 21.12.2020г., когато е подадена исковата молба. Следователно към този момент не е погасена по давност претенцията на ищеца за вреди, понесени в периода 15.05.2014г. – 20.12.2015г. Що се отнася до допълненото основание на претенцията не само с вреди от заповед № 1115 от 15.05.2014г. на административен ръководител -градски прокурор при СГП, но и от заповед № 2976 от 07.11.2014г. на административния ръководител на СГП и със заповед № 4763 от 23.10.2014г. на главния прокурор, съдът намира в тази част исковата молба за неоснователна. Със заповед № 2976 от 07.11.2014г. на административния ръководител на СГП е образувано дисциплинарно производство срещу ищеца, материалите по което са изпратени на ВСС, който е наложил дисциплинарно наказание на ищеца с решение по т.2 от Протокол №5 от 28.01.2016г. по дисц. дело № 9/2015г. на ВСС. Вредите, причинени от този незаконосъобразен акт, са предмет на обезвреда по адм. дело № 383/2021г. на АССГ, 52 с-в, поради което не следва да се обсъждат в настоящото производство. Със заповед № 4763 от 23.10.2014г. е образувано дисциплинарно производство срещу ищеца, което е прекратено, видно от писмо на л.60, и за което ищецът е уведомен още на 08.01.2015г. Процесната заповед не е отменена, поради което липсва предпоставката на чл. 204, ал.1 от АПК.

Въз основа на доказателствата по делото съдът приема, че е налице претърпяна вреда от незаконосъобразна заповед № 1115 от 15.05.2014г. на административен ръководител -градски прокурор при СГП, изразяваща се в неудовлетворение от недооценяването на полагания от ищеца високо квалифициран труд при висока средна натовареност. Приложените по делото писмени доказателства сочат, че ищецът е бил изключително натоварен в периода 2011г.-2013г., като натовареността му е била над средната за прокурор в СГП. Поради това съдът приема, че твърденията в процесната заповед за допуснати нарушения при организацията му на работа и движението по определена прокурорска преписка, без конкретни факти, са създали представа у ищеца за недооценяване на полагания от него труд в сравнение с този, полаган от останалите прокурори в същата прокуратура, респ. са го накарали да се почувства неудовлетворен от липсата на обективна оценка на труда му. Още повече, че не следва да се повдига въпрос за организацията на работа на един магистрат, когато условията за работа, които са му създадени от административното ръководство на съответната структура са толкова несъразмерни в сравнение с тези на останалите магистрати от същата структура. Освен това в периода 2014г. – 2015г. срещу ищеца са водени три дисциплинарни производства, което допълнително е усложнило работата му със създаване на напрежение, притеснение, полагане на усилия за защита по тези

производства вместо съсредоточаване по възложените му преписки. От експертизата е видно, че ищецът е преживял негативни емоции, изразяващи се в тревожност и напрежение, свързани с работата и неудовлетворената му престижна потребност от самоуважение, признание, постигане на успех и висока оценка в работата, които макар и с по-слаб интензитет, продължават и към момента. Не се установява изгубеното доверие в административното ръководство на СГП в процесния период да е причинило вреди на ищеца, изразяващи се в посочените по-горе негативни преживявания, като същите се дължат по-скоро на чувството му за неудовлетвореност, отколкото на загубено доверие. Не се установява липса на реализация като добър магистрат, тъй като тази реализация означава кариерно развитие, което в този период не е било пречатствано. Това е така, защото процесната заповед не е влязла в сила и не са настъпили необратимо предвидените в нея последици. Наложено наказание безспорно се взема предвид при атестирането, но когато процедурата по атестиране стигне до фазата на оценяване на съответния магистрат по посочените в Закона за съдебната власт критерии. В този случай разумът изисква да се вземат предвид само наложените наказания, които са влезли в сила, каквото в случая спрямо ищеца няма. На следващо място, липсват данни в процесния период ищецът да е бил в процедура по атестиране или ако е имало такава – тя да е стигнала до фазата на оценяване, защото няма доказателства да е определена помощна атестационна комисия, тя да е извършила проверка на дейността на оценявания магистрат, да е изготвила обобщен доклад от тази проверка и да го е внесла в Комисията по предложенията и атестирането. Видно от извлечение от протокол № 26 от заседание на ВСС от 19.06.2014г. по т. 76.2, изрично е посочено, че в случай на оспорване на заповедта, административният ръководител следва да уведоми ВСС за влязлото в сила съдебно решение, като изпрати препис от същото за прилагане към кадровото досие на магистрата. Ищецът не твърди, че такъв препис не е изпратен, нито претендира вреди от незаконосъобразно бездействие на ответника да изпрати такъв препис във ВСС. Поради това съдът приема, че възможността му за професионална реализация чрез кариерно развитие не е отнета с процесната заповед, респ. усещането му за липса на такава реализация не почива на обективната действителност и на правните му познания. Същото се отнася и до твърдените морални вреди от неизплатеното му допълнително трудово възнаграждение. Действително същото не е изплатено, въпреки че заповедта за наказание не е влязла в сила, но този факт произтича от заповед № 3549 от 15.12.2014г. на административния ръководител на СГП, а не от заповед № 1115 от 15.05.2014г. на административен ръководител на СГП, от отмяната на която се претендират вредите по настоящото производство. Още повече, че по делото няма никакви данни, че заповед № 3549 от 15.12.2014г. е отменена с влязъл в сила съдебен акт. Не се установява ниска самооценка на ищеца, който според вещото лице е екстровеертен тип, отворен характер, който споделя емоциите си, и няма данни личното му самочувствие да е засегнато. Не се установява и резервирано отношение на колегите към него, което да се дължи на това, че е наказан с процесната заповед, тъй като такива доказателства липсват по делото. Съдът не кредитира показанията на изслушания свидетел, с който ищецът живее на семейни начала и който е заинтересован от изхода на спора. Но дори и същите да се вземат предвид, в тях се споменава само за срещи с един колега на ищеца, а не с множество, като се сочи, че тези срещи са избягвани в процесния период не поради пренебрегване на ищеца от страна на този колега, а поради изборът на

самия ищец да ограничи социалните контакти изобщо.

Относно причинната връзка между незаконосъобразния акт на ответника и вредоносния резултат от административната му дейност – претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в недооценяването на полагания от ищеца високо квалифициран труд при висока средна натовареност, съдът намира, че такава връзка съществува. Тази причинност е обусловена не само от наложеното наказание, а и от индивидуалното предразположение и уязвимост на ищеца, които вещото лице оценява като умерени с оглед установената от него средна степен на тревожност и липса на депресивна симптоматика. С оглед изложеното по-горе съдът приема наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразно наложеното наказание от ответника и претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в неудовлетвореност от недооценяване на полагания от ищеца труд, но в значително по-малък размер. Този размер следва да бъде определен по справедливост, отчитайки характера и степента на увреждането и при очертаната по-горе причинна връзка. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства като характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, причинените морални страдания, и др. (ПП на ВС № 4 от 1968г.). Понятието "справедливост" като морално-етично понятие включва "съотношението между деянието и възмездие, достойнството на хората и неговото възнаграждаване, правата и задълженията"(решение на ВКС, 4 гр.о., по гр.д. 2800/2005г.) В случая на ищеца са причинени неимуществени вреди от незаконосъобразно наказание. Следователно обезщетението за причинените на ищеца неимуществени вреди следва да овъзмезди само онази част от увреждането, която е обективна последица от това наказание. В случая става дума за не удовлетворена престижна потребност на ищеца, т.е. за неговото собствено възприятие за собствена значимост, а не за възприятието на обществото за него. Поради това причинените вреди не могат да бъдат равностойни на тези от уронения авторитет пред останалите. Съдът като отчита и икономическите условия на живот в периода, в който се претендират неимуществените вреди (минимална работна заплата в края на 2014г. е 340 лв., а в края на 2015г. – 380лв.)- от една страна, и от друга – високата значимост на длъжността на прокурора в обществото, счита, че съответно на тях е обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000лв. В останалата част до претендирания размер от 20 000лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед частичното уважаване на главната претенция следва да се уважи и акцесорната такава за законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане.

При този изход на спора на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски за 10лв. държавна такса и 300лв. възнаграждение на вещо лице. На ответника съгласно чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ се дължи юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска в размер на 190лв. съгласно Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, II-ро

отделение, 41 състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Прокуратурата на РБългария да заплати на К. Д. Д. от [населено място] сумата от 1000 лв. обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразен административен акт – заповед № 1115 от 15.05.2014г. на административен ръководител -градски прокурор при СГП ведно със законната лихва върху посочената сума от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния претендиран размер на неимуществените вреди от 20 000лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА Прокуратурата на РБългария да заплати К. Д. Д. разноски по водене на делото в размер на 310 лв.

ОСЪЖДА К. Д. Д. да заплати на Прокуратурата на РБългария сумата от 190лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: